

Kritika ve filosofii

Vlastní kritika ve filosofii musí být vždycky přednostně zaměřena na jednotlivé myšlenky (koncepce, koncepty); a nejde v ní o posouzení takové myšlenky (a tím méně jen dojem) z jakéhosi odstupu, nýbrž skutečné postavení vlastní myšlenky proti této myšlence jakoby „tváří v tvář“. A právě k tomu je zapotřebí tu kritizovanou myšlenku představit – a to je něco jiného než pouze pojmenovat. Pokud je konkrétní kritika opravdu provedena (tj. postupnou argumentací), je pak možno ji také zkrátit do určitých hesel nebo krátkých formulí, ale dnes se bohužel rozšířil zvyk, že se takové výsledné formule opakují po jiných, a tak se vlastně jen „surfuje“ na vlnách nějakých nepřesně uváděných nebo vůbec neuváděných zdrojů – je to takové to „kavárenské kritizování“. Mám proto zásadně za to, že všude, kde se takových zhuštěných soudů a úsudků použije při tématu, které je prezentováno jako centrální, je naprosto nutné, aby se příslušná kritika (zhuštěná v onom soudu) opravdu také předvedla, a to vskutku „na papíře“.

(Písek, 080206-1.)